

Sygn. akt: III AUa 311/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak (spr.)

SSA Ewa Chądzyńska

Protokolant: stażysta Paulina Działońska

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2012 r. w Łodzi

sprawy **B. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddziałowi
w W.**

o podjęcie wypłaty emerytury,

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w Płocku z dnia 29 grudnia 2011 r., sygn. akt: VI U 1393/11;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 311/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 grudnia 2011r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie B. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. z dnia 7 października 2011r. odmawiającej ubezpieczonej wypłaty do emerytury za okres od dnia 29 kwietnia 2011r. do 31 lipca 2011r.

Sąd pierwszej instancji ustalił następujący stan faktyczny:

B. K., urodzona (...), w dniu 1 kwietnia 2011r. złożyła wniosek o przyznanie prawa do emerytury. W dacie złożenia wniosku pozostawała w stosunku pracy.

Prawomocną decyzją z dnia 13 kwietnia 2011r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał B. K. prawo do emerytury od dnia 29 kwietnia 2011r., tj. od daty ukończenia wieku uprawniającego do otrzymania świadczenia, zawieszając jednocześnie jego wypłatę, wobec faktu pozostawania przez ubezpieczoną w stosunku pracy.

Z dniem 29 kwietnia 2011r. odwołująca rozwiązała stosunek pracy na podstawie porozumienia stron, w związku z powyższym pracodawca wydał jej świadectwo pracy. W dniu 25 sierpnia 2011r. B. K. doręczyła do ZUS świadectwo pracy, stwierdzające ustanie zatrudnienia z dniem 29 kwietnia 2011r., wnosząc tym samym o podjęcie wypłaty

zawieszono świadczenia. Decyzją z dnia 6 września 2011r. organ rentowy ponownie ustalił prawo ubezpieczonej do świadczenia, podejmując jego wypłatę od dnia 1 sierpnia 2011r., tj. miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie nie jest zasadne. Wywiódł w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że B. K. na dzień przyznania prawa do emerytury pozostawała w stosunku pracy, prawidłowo zatem organ rentowy ustalił odwołującej to prawo zawieszając jednocześnie wypłatę wynikających z niego świadczeń. W związku z nierozwiązaniem stosunku pracy na organie rentowym spoczywał bowiem obowiązek powstrzymania się od realizacji prawa do emerytury i odroczenia wypłaty świadczeń dopóki, dopóty zdarzenie to nie nastąpiło. Obowiązek ten odpadłby z dniem 29 kwietnia 2011r. - w dacie, w której odwołująca rozwiązała z pracodawcą umowę o pracę, jednak z mocy wyraźnego wskazania art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej niedopuszczalnym była realizacja świadczeń emerytalnych od tej daty, lecz dopiero od miesiąca, w którym wpłynął wniosek odwołującej o podjęcie wypłaty zawieszono świadczenia.

W apelacji ubezpieczona zaskarżyła powyższy wyrok w całości, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego polegającego na błędnym zastosowaniu art. 129 ust. 1 i art. 134 ust. 1 pkt 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w sytuacji, gdy właściwym było zastosowanie art. 135 pkt 3 cyt. ustawy.

Wskazując na wyżej wymienione podstawy apelacji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania. W uzasadnieniu apelacji wskazała, że o fakcie rozwiązania przez nią umowy o pracę Zakład Ubezpieczeń Społecznych powziął wiedzę znacznie wcześniej niż w dniu złożenia przez ubezpieczoną świadectwa pracy, albowiem z druku (...) (wyrejestrowanie z ubezpieczeń), który w kwietniu 2011r. został przesłany przez zakład pracy ze wskazaniem daty rozwiązania umowy o pracę oraz z faktu braku przekazania przez zakład pracy na konto ubezpieczonej składek za maja 2011r. Ponadto skarżąca podniosła, że w okresie od 1 maja 2011r. do 25 sierpnia 2011r. wielokrotnie usiłowała uzyskać w oddziale ZUS w S. informację o terminie wypłaty emerytury, ale za każdym razem pracownicy ZUS nie potrafili podać przyczyny zwłoki w wypłacie świadczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Stan faktyczny ustalony przez sąd pierwszej instancji jest bezsporny, a sąd drugiej instancji traktuje powyżej wskazane ustalenia Sądu Okręgowego jako własne. Apelująca nie kwestionuje podstaw do zawieszenia wypłaty jej świadczenia emerytalnego wobec kontynuowania zatrudnienia u pracodawcy, z którym była związana stosunkiem pracy w dacie ustalenia jej prawa do świadczenia. To jednak stoi na stanowisku, że organ rentowy powinien podjąć wypłatę emerytury z urzędu od daty, w której odpadły przyczyny zawieszenia, to jest od dnia rozwiązania przez apelującą stosunku pracy. Apelująca upatruje podstawy prawnej swojego stanowiska w przepisie art. 135 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227, z późn. zm). Przepis ten jednak nie ma zastosowania w sprawie, gdyż dotyczy tylko takich sytuacji, gdy wstrzymanie wypłaty emerytury w związku z okolicznościami uzasadniającymi zawieszenie prawa do świadczenia, nastąpiło na skutek błędu organu rentowego. Zawieszenie wypłaty emerytury apelującej nie nastąpiło na skutek błędu organu, bowiem miało swoją podstawę prawną w przepisie art. 103a powoływanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z ZUS. Podjęcie wypłaty zawieszono, świadczenia następuje na podstawie art. 135 ust. 1 tej ustawy. W myśl tego przepisu w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia (w tym przypadku na skutek zawieszenia) wypłatę wznawia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty. Apelująca w sposób dorozumiany złożyła wniosek o podjęcie wypłaty emerytury 25 sierpnia 2011 r., bowiem z tym dniem złożyła w organie rentowym świadectwo pracy potwierdzające rozwiązanie stosunku pracy, którego trwanie stanowiło przeszkodę do wypłaty świadczenia.

Nieuprawniony jest zarzut apelującej naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 129 ust.1 i art. 134 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, gdyż przepisy te nie miały zastosowania w sprawie objętej przedmiotem decyzji z dnia 7 października 2011 roku, której podstawę prawną stanowił przepis art. 135 ust. 1 ustawy, a nie przepisy objęte zarzutem. Przepisy art. 129 ust. 1 i art. 134 ust. 1 ustawy miały zastosowanie przy wydawaniu decyzji z 13 kwietnia 2011

r., a tej decyzji apelująca nie zaskarżyła i decyzja ta ma charakter decyzji prawomocnej. Zauważyć przy tym należy, że decyzja z dnia 13 kwietnia 2011r. przyznająca B. K. emeryturę zawierała zrozumiałe pouczenie, że wypłata emerytury podlega zawieszeniu z powodu kontynuacji zatrudnienia, zaś w celu podjęcia wypłaty emerytury należy przedłożyć w Oddziale ZUS świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Wbrew stanowisku apelującej, w niniejszej sprawie nie można przyjąć założenia, że jeżeli wznowienie wypłaty świadczenia emerytalnego w związku z ustaniem przyczyny powodującej wstrzymanie jego wypłaty następuje na wniosek lub z urzędu, to organ rentowy powinien działać z urzędu zwłaszcza wówczas, gdy z urzędu wstrzymał wypłatę świadczenia. Wskazać bowiem należy, że postępowanie w sprawach emerytalno-rentowych jest co do zasady wszczynane na wniosek, o ile ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych lub przepis szczególny nie stanowią inaczej. Jeżeli więc ustawa nie przewiduje działania tylko z urzędu i dopuszcza wszczęcie postępowania na wniosek lub z urzędu, to zastosowanie ma wówczas ogólna zasada działania na wniosek. Decyzję o wznowieniu wypłaty świadczenia wydaje się na wniosek zainteresowanego. Wbrew stanowisku skarżącej, nie można było uznać druku (...) o wyrejestrowaniu B. K. z ubezpieczeń od 30 kwietnia 2011r., przekazanego do organu rentowego przez (...) w dniu 29 kwietnia 2011r., za wniosek o podjęcie wypłaty emerytury. Dokument ten funkcjonuje jedynie w obrocie prawnym między pracodawcą i instytucją ubezpieczeniową. W sytuacji natomiast, gdy inicjatywa wznowienia wypłaty świadczenia należała do ubezpieczonej, to ubezpieczona miała obowiązek wykazania, że doszło do rozwiązania stosunku pracy, a mogła tego dokonać składając dowód w postaci świadectwa pracy, gdyż tylko taki dokument był zobowiązany wydać jej były pracodawca.

Na marginesie należy wskazać, że Sąd Okręgowy błędnie oparł ocenę prawną zaskarżonej decyzji na przepisie art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem przepis ten dotyczący zakresu odpowiedzialności organu rentowego za błędne decyzje odmawiające prawa do świadczenia bądź zaniżające jego wysokość. W okolicznościach przedmiotowej sprawy przepis ten nie miał zastosowania, a jak już to wykazano wyżej podstawą prawną zaskarżonej decyzji był przepis art. 135 ust. 1 ustawy. Zastosowanie przez Sąd pierwszej instancji błędnej podstawy prawnej nie miało jednak wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, bowiem wyrok Sądu Okręgowego odpowiada prawu.

Mając na uwadze, że apelacja pozbawiona jest uzasadnionych podstaw, Sąd Apelacyjny z mocy art. 385 kpc apelację oddalił.